

-Ajudar a ajudar-

Núria Vizcarro Boix

Índex

Què és Escolarts.....	3
L'autora	4
Observacions de l'autora	5
Sinopsi	6
Escena 1. A la porta de l'escola	7
Escena 2. Al despatx de la directora	10
Escena 3. A la porta de l'escola	12
Escena 4. A casa d'Amina i Mansour	15
Escena 5. Open Arms	17
Escena 6. A classe	20
Escena 7. Ara sí, a classe	23
Escena 8. Un dia al port	26

1. QUÈ ÉS ESCOLARTS?

ESCOLARTS

És una iniciativa didàctica de la Direcció General d'Innovació Educativa i Ordenació que agrupa quatre modalitats de projectes en què conflueixen els objectius comunicatius i els de l'expressió artística, amb la finalitat d'impulsar experiències educatives a través de la música, la ràdio, el teatre i la dansa.

Escolarts promou l'ús del valencià als centres educatius en connexió amb el desenvolupament de l'expressió artística, atès que les arts potencien vies de transformació educativa que milloren l'adquisició de competències, aporten elements emocionals i de vincle i afavoreixen aprenentatges interdisciplinaris que atenen la diversitat i fomenten la inclusió.

L'ESCOLA FA TEATRE

És un projecte educatiu lligat a la dinamització del plurilingüisme i al desenvolupament de l'expressió artística, més concretament, al foment de l'art dramàtic i la representació d'obres teatrals.

La Conselleria d'Educació, Cultura i Esport posarà a disposició dels centres inscrits quatre obres creades per persones professionals de la dramaturgia. El treball dels centres inscrits consistirà en la lectura, preparació i representació d'almenys una d'aquestes quatre obres

2. L'AUTORA

Nuria Vizcarro Boix

És llicenciada en Dramatúrgia i Direcció per l'Institut del Teatre de Barcelona, en Interpretació, opció textual, per l'ESAD València i en Biologia per la Universitat de València.

Guanyadora el 2012 del XVIII Premi Nacional de Teatre "Castelló a Escena" amb l'obra *Teresa*. Ha rebut formació de dramaturgs com Carles Batlle, José Sanchis Sinisterra, Roland Schimmelpfennig, Enzo Cormann i Alberto Conejero.

És membre fundadora de La Ravalera, companyia especialitzada en espectacles en espais no convencionals, i creadora i organitzadora de la Fira de Teatre Breu de Castelló La Ravalera. D'entre els seus últims treballs com a dramaturga ha escrit *Hibakusha 597*, *Refugi* i les peces curtes *Mares i Porta'ls llet als veïns de la Cia. La Ravalera; Libera Me. Acte*

Sacramental d'una dona maltractada, estrenada al Teatre Municipal de Manacor; *El Baró pels Arbres* de Taaroa Teatre i representada al Teatre Lliure de Barcelona; *Protesto: bon començament és aquest* produïda per La Seca- Espai Brossa a Barcelona; *Sota el llit*, estrenada al Teatre Nacional de Catalunya i produïda pel Teatre Nacional de Catalunya i Factoria Escènica Internacional (FEI), així com *Ser o no ser, Otel·lo o com tot se'n va a la merda un dia qualsevol* estrenada al Teatre Principal de Palma (Illes Balears), coproducció del Teatre Principal de Palma, Cia. NeoRural i Cia. Teatre de Vellut; *Ceguera* dins de l'espectacle *Més enllà de la foscor* de Taaroa Teatre estrenada a la Sala Beckett de Barcelona, o *Mediocrés de la Cia. Buits i Nous* i estrenada al Versus Teatre a Barcelona, entre d'altres.

Com a actriu ha participat en diversos muntatges: *Anita Coliflor, tragedia de brebajes* de Pablo Rosal; *Miranda al Mar, una tempesta* de la Cia. Buits i Nous; *La Tragèdia* de Ricard III de la Cia. Neorural; *Ser o no ser Otel·lo o com tot se'n va a la merda un dia qualsevol* de Neorural i Teatre de Vellut; o *Hibakusha 597* i *Refugi* de La Ravalera, entre d'altres.

(Font: <https://aveet.eu/vizcarro-nuria/>)

3. OBSERVACIONS DE L'AUTORA

Aquest text no té una repartició clara dels personatges. Cada guionet ens diu que ho ha de dir una persona, però no especifica quina. Així podreu repartir-ho depenent de quantes actrius i actors sigueu. Només hi ha marcats els personatges en ocasions molt puntuals. En eixos casos, la meua recomanació és que elaboreu cartells amb el nom del personatge de manera que quan toque "l'escena amb personatges" us pugueu penjar el cartell i així les espectadores sabran quin personatge interpreteu. No cal més vestuari ni caracteritzar-vos de Directora o de Taxista, d'Amina o de Mansour. De fet, si ho penseu bé, de vegades només som un personatge o un altre perquè ens ho diuen o perquè hem tingut la sort o la desgràcia de nàixer a un lloc o a un altre...

El mateix passa amb els espais, en la majoria de les escenes només amb el que direu ja s'entendrà en quin lloc esteu. Potser una mateixa cadira podrà ser el despatx de la directora, casa d'Amina, la classe o un banc del parc. De tota manera, també podeu utilitzar el recurs dels cartellets si voleu, ja ho feien en temps de Shakespeare, així que no anireu desencaminades!

Entre escena i escena podeu pensar alguns recursos diferents. Per tal d'inspirar-vos, he posat unes idees de transició, una recepta, una llista de coses que t'endús a una maleta, una llegenda inventada i una cançó... però queda a la vostra elecció com cal portar-ho a escena. Penseu si us abellix posar música, o només llegir el que hi ha escrit, si ho podeu "traduir" en moviments o si creieu que una altra cosa seria més adient. També podeu personalitzar-les i escriure-les vosaltres o inclús si voleu, no cal fer les transicions i podeu passar d'una escena a l'altra. El que creieu per a fer la peça de teatre que voleu i que serà única i pensada per vosaltres.

4. SINOPSI

L'Amina és una dona de Nigèria que ha arribat amb l'Open Arms, un vaixell d'aquesta ONG (Organització No Governamental) que es dedica a rescatar a persones de la mar Mediterrània. Per tant, és una refugiada. El Mansour, fill de l'Amina, ha nascut aquí, però això no impedeix que els dos pateixen episodis de racisme i xenofòbia sovint com el rebut per part d'un taxista. La immigració i alguns dels seus efectes seran part del debat de l'alumnat i professorat de l'escola del Mansour.

ESCENA 1. A la porta de l'escola

- És un dijous de febrer, ho recordem perfectament.
- Qui ho recordem?
- Nosaltres la classe, nosaltres el grup de classe, nosaltres.
- D'acord, nosaltres.
- És un dijous de febrer i quan eixim de l'escola ho veiem, ho sentim.
- Ho sentim molt clarament, molt de prop.
- Sí, molt de prop perquè passa just davant nostre. És un home dalt d'un cotxe.
- Un taxista, és un taxista.
- Un home dalt d'un cotxe que és un taxi.
- Sí, però no és important que siga taxista.
- Sí, és de veres, no és important que siga taxista.
- El cas és que eixe home, el del cotxe, insulta una dona.
- A veure, jo crec que la insulta perquè la dona passa sense mirar i ell s'espanta i la insulta perquè quasi l'atropella.
- Sí, però la dona passa depressa perquè el seu fill, que és d'Infantil però ix per la mateixa porta que nosaltres, ja està fora i l'espera.
- Està a la porta i l'espera i ella, que el veu, doncs no mira i passa.
- I el taxista la insulta.
- Sí, la insulta.
- Perquè ella passa sense mirar.
- Sí, però el taxista sap que està davant la porta d'una escola, ell sap que ha d'anar més a poc a poc.
- A prop d'una escola els cotxes han d'anar a poc a poc, ho diuen les senyals.
- Per què no va a poc a poc?
- No ho sé.
- No ho sabem.
- Deu de tenir pressa, no ho sabem.

- Total, que el taxista la insulta.
- Perquè ella passa sense mirar.
- Que sí...
- Els dos tenen part de culpa.
- Sí.
- Sí, però ell li diu "Què fas, negra de merda?"
- Sí, li ho diu.
- Sí...
- I això és una altra cosa...
- Sí, això és una altra cosa...
- Sí.
- I llavors ell...
- Qui?
- Jo.
- Sí, jo.
- Jo.
- Sí, nosaltres.
- Jo.
- Un de nosaltres, llavors, li peguem una patada al taxi.
- Quasi a l'aire.
- Al taxi.
- Més a l'aire que al taxi.
- Sí.
- I això no està bé.
- No.
- Insultar tampoc està bé.
- No.

- Ni passar sense mirar.
- No.
- Ni anar de pressa prop d'una escola.
- No.
- Ni dir negra de merda.
- No, això no està bé.
- Sobretot això no està bé.
- No, ser racista no està bé.

ESCENA 2. Al despatx de la directora

- Al dia següent, el taxista va a l'escola a queixar-se.
- A la directora, al seu despatx.

- TAXISTA: Ahir, alguns dels seus alumnes li van pegar una patada al meu taxi.
- DIRECTORA: Vaja, sí que ho lamente, li van fer alguna destrossa al cotxe?
- TAXISTA: No.
- DIRECTORA: Ah. Li van fer algun mal a vostè?
- TAXISTA: No.
- DIRECTORA: El van insultar o alguna cosa pareguda?
- TAXISTA: És una falta de respecte que uns xiquets li peguen una patada perquè sí al meu cotxe, és la meua eina de treball.
- DIRECTORA: Parlaré amb ells. Però ho van fer perquè sí? Em pareix una mica estrany que ataquessen el seu cotxe perquè sí.
- TAXISTA: No ho sé, tinc pressa, no sé perquè ho van fer, per què em fa tantes preguntes? El seu alumnat em va faltar al respecte.

- I se'n va.
- Sí, perquè té pressa.
- Eixe home sempre té pressa?

- I després la directora ens crida a nosaltres.
- Al seu despatx.
- DIRECTORA: Què ha passat?
- I nosaltres li expliquem el mateix que us hem contat fa un moment...
- El taxi,
- La mare,
- La patada,

- I l'insult, sobretot l'insult.
- Ella, la directora es queda una estona mirant-nos.
- No està enfadada.
- No, ella no, nosaltres estem enfadades.
- Estem enfadats.
- Estem enfadades perquè aquell home ha anat a queixar-se de la nostra patada però van passar més coses eixe dia, coses més greus i no sabem què fer ni perquè ens sentim així però hem de fer alguna cosa.
- I la directora ens diu:
- DIRECTORA: Per què no parleu amb la mare del xiquet? Sabeu com es diu? Parlar ajuda a aclarir moltes coses....
- Aquell dia a l'eixida de l'escola anem a parlar amb Amina.
- La mare es diu Amina i el fill Mansour.

ESCENA 3. A la porta de l'escola

- Hola.
- AMINA: Hola! Mansour, vés amb compte per favor.
- Mansour ha eixit corrent de l'escola, li ha donat un beset a sa mare i ha escapat a córrer cap a l'arbre de davant l'escola a seguir jugant amb les amigues i amics.
- AMINA: Este xiquet sempre corre.
- Ahir, nosaltres vam veure què va passar.
- AMINA: Sí, jo també vaig veure el que vàreu fer, us agrairé que us en donareu compte.
- Per què? Si no vam fer res.
- AMINA: Moltes vegades passa desapercebut.
- Què vols dir desapercebut?
- AMINA: Que m'insultaren, moltes vegades ho deixem passar, no li donem importància o directament no ho veiem.
- Vols dir que hi ha coses que passen que no veiem?
- AMINA: Sí, moltes. És difícil adonar-se'n de coses que no et passen a tu directament.
- Sí, és de veres, jo de vegades no me n'adone que quan regue les plantes algú està passant per baix de casa i el mulle.
- O que la mare està cansada i joestic al sofà.
- O que algú està trist i jo...
- Ostres, és que passen moltes coses!
- AMINA: Sí! Tampoc podem estar pendents de tot el que passa, és normal.
- Però no està bé que s'insulte a ningú, això no pot passar desapercebut.
- AMINA: Doncs de vegades passa...
- Podem fer alguna cosa per tu?
- AMINA: No us preocupeu, he anat a denunciar-ho.
- A la policia?
- AMINA: Sí, però no se si em faran molt de cas, no passa res.
- Ha passat desapercebut.

- És racisme, com pot passar desapercebut?
- AMINA: De vegades passa. No és la primera vegada.
- Què podem fer per ajudar-te?
- AMINA: Estic bé, estem bé.
- D'acord, però ens agradaria fer alguna cosa...
- AMINA: Voleu berenar amb nosaltres? Podeu venir a casa, he fet Mandazi, a Mansour li agraden molt. Veniu i seguim parlant.
- Sí, i tant!

MANDAZI¹

- Una cullerada d'oli vegetal.
- Una culleradeta de llevat sec.
- Mitja culleradeta de sal.
- Una culleradeta de cardamom.
- Una culleradeta de canyella.
- Oli per a fregir.
- 3 tasses de farina.
- Mitja tassa de llet de coco.
- Mitja tassa de sucre.
- Mitja tassa d'aigua tèbia.
- Un ou.

Primer de tot diluïu el llevat amb l'aigua tèbia i deixeu reposar cinc minuts o fins que isquen bambolletes, això voldrà dir que el llevat s'ha activat.

Mentrestant, a un bol, bateu l'ou i afegiu la llet de coco a poc a poc. Després, afegiu el sucre a la barreja i l'oli vegetal, removeu amb una cullera per a que s'integre tot. En un bol apart, barregeu la farina, la sal, el cardamom i la canella i una vegada tot junt, afegiu el llevat diluït i comenceu a amassar. Quan vegeu que el llevat ja està integrat a la farina, afegiu la preparació de l'ou, la llet i l'oli i seguiu amassant fins que no s'apegue a les mans i quede una massa fina i elàstica. Si cal, afegiu un poquet de farina, però no molta.

Deixeu reposar la massa en un bol amb un poquet d'oli i tapada uns 45 minuts o fins que haja doblat el volum. Després, repartiu la massa en 9 parts i feu boletes. Una vegada fetes, amb el rodet aplaneu-les fins que tinguen un cm de gruix i talleu-les en creu, així tindreu quatre triangles per cada boleta.

Fregiu els triangles i deixeu-los reposar damunt de paper de cuina absorbent.

Espolseeu amb sucre en pols i a gaudir!

¹ [Recepta al youtube](#)

ESCENA 4. A casa d'Amina i Mansour

- Els mandazi són dolços de Nigèria.
- Els mandazi són com els donuts, però triangulars i sense forat i es poden fer amb llet de coco.
- Jo soc al·lègica i no en puc menjar.
- Sí, però Amina et dona una poma.
- Sí, em menja una poma.
- Seiem al menjador amb Amina i Mansour i mengem mandazi.
- I quan fa que viviu ací?
- AMINA: Mansour ha nascut ací, jo vaig arribar justet abans que ell nasquera, fa poc més de tres anys.
- I com vas arribar?
- AMINA: Ací? En autobús.
- Des de Nigèria?
- AMINA: No, des de Nigèria el viatge va ser molt llarg.
- Vas travessar el desert?
- AMINA: Sí... I si ho penses bé, quasi vaig utilitzar tots els mitjans de transport per arribar fins ací.
- Vas venir en avió, clar.
- AMINA: Sí, però només al final, també en un vaixell molt gran, en un de molt menut, en cotxe i a peu.
- Et falta la bicicleta.
- AMINA: Eixa la utilitze ara per anar a passejar. Estan bons els mandazi?
- Sí, molt.
- AMINA: Són molt fàcils de fer, si voleu un dia podeu tornar i en fem.
- Clar, quan vulgues.
- Mansour ja està cansat d'estar assegut amb nosaltres i se'n va a jugar.
- Et puc preguntar una cosa?
- AMINA: Les que vulgues.

- Per què te'n vas anar de Nigèria?
- AMINA: Les coses allí no són gens fàcils...
- Eres pobra?
- Què dius? Això no es pregunta.
- AMINA: Allí tothom és pobre, menys els que són molt rics.
- Això no ho vam acabar d'entendre molt bé.
- AMINA: I passen moltes coses complicades d'explicar així amb poquet temps, però hi ha una guerra que no sabem si s'acabarà mai, no et pots expressar ni dir el que penses i et poden fer molt de mal, sobretot si eres dona.
- Amina ens explica que sempre hi ha soldats pel carrer i que és molt difícil viure.
- També ens explica que de la seua família sap molt poqueta cosa, fa molt de temps que no parla amb els seus pares i amb la seua germana.
- Està trista, però ho explica tranquil·la i vigilant que Mansour no es faça mal mentre juga.
- Hi ha gent molt roïna al món que no deixa viure en pau a la resta.
- AMINA: Sí, pot ser, però també n'hi ha de bona. Sabeu per què vaig viatjar primer en un vaixell molt menut i després en un de molt gran? Vos sona el nom Open Arms?

ESCENA 5. Open Arms

- Quan arribem a casa busquem Open Arms a l'ordinador.
- A mi ja em sonava però no sabia molt bé què era.
- Open Arms vol dir braços oberts, és anglès.
- Què sabuda.
- I veiem que és una ONG.
- Una Organització No Governamental que es dedica a rescatar a persones de la mar Mediterrània.
- Sí, a refugiats i refugiades.
- Llavors, Amina és una refugiada.
- Al dia següent li ho expliquem a Lídia, la nostra tutora.
- Aprofitem la tutoria i busquem millor què és Open Arms i si hi ha més organitzacions que es dediquen a això.
- Mira! N'hi ha moltes, Sea-watch,
- Sea-eye,
- Resq,
- Salvamento Marítimo Humanitario,
- Louise Michel,
- SOS Humanity,
- I moltes més.
- I totes elles es dediquen a rescatar persones refugiades que estan en perill a la mar.
- Sí, però una coseta... A la mar també hi ha els migrants, els que venen en pastera, és el mateix?
- Busquem què és una persona refugiada i trobem això:
- Persona refugiada: aquella que viu fora del seu país d'origen per por a la persecució, al conflicte i altres circumstàncies que necessiten de protecció internacional.
- També busquem la diferència entre una persona refugiada i una migrant.
- I veiem que la diferència no és massa clara.
- Sí, perquè... Migrant: aquella persona que es trasllada perquè vol.

- Nosaltres, el meu pare, les meues germanes i jo ens vam traslladar de Madrid ací, perquè mon pare volia tornar a viure prop dels meus iaios, som migrants.
- Sí, i llavors, les persones que venen en pastera i estan fugint. Són totes refugiades?
- Sí, supose que sí.
- I llavors a les notícies perquè els diuen immigrants?
- És un poc embolic...
- Sí, però no ens perdem, què és el que és important?
- Que Amina és refugiada...
- O migrant...
- Sí, però que va haver de fugir i que Open Arms la va rescatar.
- Sí, això és el més important de tot això.
- Sí, i que fa uns donuts boníssims també és important.
- Sí, això també.
- Voleu que la convidem i que ens explique alguna cosa més?

LLISTA DE COSES QUE T'ENDÚS A LA MALETA

- Pantalons i camisetes.
- Roba interior.
- Raspall de cabell i de dents.
- Sabó en un ampolla menuda i una tovallola.
- La foto dels meus iaies.
- Diners.
- Unes xancles.
- El meu llibre preferit.
- Una crema per als escaldats.
- Un anell de mare.
- Un dibuix de la meua germana.
- El passaport.
- Una caixa plena de mandazis que m'ha fet la veïna de tota la vida.
- La caixa de colors.
- Cinc bosses de plàstic i una llibreta.
- Un mocador gran per a tapar-me el cap del sol.
- El mòbil?
- Ulleres de sol?
- Quin record tinc de mon pare?
- No sé si duc maleta, potser només duc una motxilla, hauré de caminar molt.
- Sabates corredores i calcetins, molts.

ESCENA 6. A classe

- El dimecres següent ve Amina a classe.
- No, abans passa una altra cosa, no te'n recordes?
- És de veres passa una altra cosa.
- Jo no me'n recorde.
- Com que no?
- TAXISTA: He sabut que als xiquets que em van agredir, no els ha passat res.
- DIRECTORA: Bon dia.
- TAXISTA: Sí, clar, bon dia. No ha castigat els xiquets que em van agredir?
- DIRECTORA: Creu que els hauria d'haver castigat?
- TAXISTA: I tant que sí.
- Però este home, qui es pensa que és?
- A veure, realment nosaltres no ho vam fer bé.
- Ja, clar, però ell tampoc! I és més greu el que va fer ell!
- DIRECTORA: Em pareix que el més adient serà demanar a l'alumnat que vinga i que puguen parlar amb vostè.
- TAXISTA: Això no crec que faça falta.
- DIRECTORA: Mire, ja estan ací.
- Bon dia.
- Bon dia.
- TAXISTA: Hola.
- Lamentem haver llançat una patada a l'aire al seu taxi.
- Sí, no va ser una bona manera d'actuar.
- TAXISTA: No, no ho va ser.
- Però és que vosté va insultar una dona perquè sí.
- TAXISTA: Jo?
- Sí, clar, no se'n recorda?
- Se'n recorda segur, no ens enganye.

- TAXISTA: És que va passar sense mirar i em vaig posar nerviós, però això es diu en un moment de nervis, no té importància.
- Clar que té importància.
- Li hagués dit el mateix si aquella dona hagués sigut blanca?
- I si hagués sigut un home o un xiquet?
- TAXISTA: Me'n vaig adonar tard i volia parar i demanar-li disculpes però tenia pressa.
- Doncs no cal tenir tanta pressa i menys si passa per davant d'una escola.
- TAXISTA: Ho lamente i us demane perdó.
- A nosaltres no, a Amina, a ella és a qui li ha de demanar disculpes.
- I sobretot el millor seria no tornar-ho a fer.
- Sí, demanar disculpes i no tornar-ho a fer.
- DIRECTORA: Ni ell ni vosaltres.
- Nosaltres?
- DIRECTORA: No es poden anar pegant patades a allò que no ens agrada.
- I què fem?
- Ho hem de fer saber d'una altra manera que no ens agrada.
- Sí, però...
- DIRECTORA: S'ha de trobar la manera.
- Podríem haver parat el cotxe i dir-li que ha sigut racista.
- Arrimar-nos a la persona que ha sigut insultada i preguntar-li si està bé.
- Organitzar una cadena humana contra el racisme a l'escola.
- Saber més sobre la història de les persones refugiades i posar-nos al seu lloc.
- Sí, però fer-li saber a ell que no pot anar insultant a la gent perquè sí.
- Sí, fer-li-ho saber, però com?
- Què faríeu vosaltres?

Aquesta darrera rèplica potser és més interessant de treballar a classe que no de dir a la funció, potser si pregunteu us contesten des del públic! Ara, si veieu que ho podreu reconduir, endavant, el món és de les valentes. Si no la dieu, només cal que us quedeu pensant un momentet i després, seguiu.

LA MAR SALADA

- Conta una antiga llegenda que al principi dels temps, fa molts milions d'anys, la mar Mediterrània tenia un altre nom i era tant gran com un oceà.
- Aquell oceà vivia tranquil sabent-se tant gran i banyant per totes bandes una sola terra , perquè la terra estava tota junta en un sol continent.
- Però la terra, que mai s'està quieta, va voler canviar de lloc, perquè sempre està bé canviar, de vegades no estàs d'acord amb els veïns i mai estem contentes amb el que tenim i, tot i que molt a poc a poc, va anar movent-se.
- I aquelles terres que estaven juntes i formaven un tot, a poc a poc, es van anar separant, es van convertir en continents i van deixar diferents aigües, oceans i mars enmig.
- Les coses havien canviat, no estaven malament i l'evolució de la terra és la que és però mai plou a gust de tothom i...
- Les terres banyades per la mar, mai van oblidar que abans estaven juntes, que eren una mateixa amb aquelles que ara estan tan lluny i les troben a faltar, perquè ni les veuen ni les escolten.
- Hi ha dies que diuen que les han vistes plorar.
- És per això que conta la llegenda que l'aigua de la mar és salada, per les llàgrimes de la terra que banya el mar i que enyora les companyes, la seua veu i aquells temps en que tothom era igual.

ESCENA 7. Ara sí, a classe

- Ara sí, el dimecres ve Amina a classe.
- I ens explica que té vint-i-tres anys i que va anar-se'n de casa quan en tenia setze.
- També que ha tingut molta sort perquè ha pogut arribar fins aquí.
- Que no tothom arriba.
- Sobretot ella ve a explicar-nos com es fan els donuts...
- Mandazi.
- I a que li preguntem coses sobre el seu poble però nosaltres volem saber com va arribar fins aquí.
- I és una història molt trista que ens conta a trossets.
- Va ser un viatge de quatre anys.
- La van enganyar unes quantes vegades.
- Va haver de fer anades i tornades.
- I la van rescatar de la mar.
- Després però encara no havia acabat tot perquè fins arribar aquí, a casa nostra, encara va passar més de dos anys de paperasses, permisos i moltes altres coses...
- Ens ho conta a trossets.
- Perquè és una història trista.
- Nosaltres també escoltem les notícies.
- I també hem buscat a classe algunes informacions.
- Ja sabem que és trista.
- I li preguntem què podem fer per ajudar.
- AMINA: El que heu fet ja està molt bé.
- No hem fet tant!
- AMINA: Com que no? Heu fet evident que em van insultar, heu fet saber a qui ho va fer que és un acte racista i m'heu preguntat per la meua història, només això ja és molt, de veres.
- Sí, però a mi m'agradaria estar en un dels vaixells i rescatar-vos.
- I a mi.

- Sí, i a mi.
- I que no morgia ningú més.
- AMINA: Això és difícil que ho pugueu fer vosaltres ara mateix.
- Veus? No podem fer res.
- AMINA: Però sempre es pot fer alguna cosa. Hi ha persones i organitzacions que ajuden a ajudar, sabeu el que és?
- Ho busquem a l'ordinador i esta vegada no ens ix res.
- AMINA: Perquè no és un nom, és una idea, es tracta d'ajudar a aquelles persones que ajuden.
- Ens dona un altre nom que sí que podem buscar.
- Xarxa de Ports Solidaris.²
- I descobrim que en alguns ports de per ací prop existeixen organitzacions que acullen i ajuden els vaixells de l'Open Arms, del Sea Watch, del Louis Michel.
- Són els vaixells que després aniran a rescatar de la mar les persones refugiades.

² <https://aurorasuport.org/laurora-grup-de-suport-i-lexpansio-dels-ports-solidaris-en-a-punt-noticies-nit/>

POEMA VERBAL (*es pot fer llegint*)

- Jo ajude.
- Jo ajudaré.
- Jo ajudaria si...
- Jo ajudava.
- Tu ajudes?
- Ell hauria ajudat.
- Elles van ajudar.
- Nosaltres ajudem.
- Vosaltres heu ajudat.
- Ei tu, ajuda.
- Jo ajude.
- I jo.
- Jo ajude a ajudar.
- Això és que ajudes.
- Sí.
- Què?
- Que sí!

ESCENA 8. Un dia al port

- Avui anem al port.
- Potser anem a peu.
- O potser amb l'autobús perquè el nostre poble pilla un poquet lluny.
- Però és una excursió que val la pena fer.
- I veiem que hi ha atracat el vaixell del Louis Michel.
- És molt bonic, és rosa i té un dibuix d'una xiqueta amb un globus.
- És un dibuix famós.
- És molt bonic.
- Estaran quinze dies perquè la tripulació necessita descansar un poquet.
- Però sobretot perquè s'han de fer feines de manteniment del vaixell.
- Que si s'ha d'arreglar açò.
- Que si s'ha de netejar allò.
- Abans de tornar a eixir a una altra missió han de passar molts controls així que han de tenir-ho tot molt ben preparat.
- Que si s'ha d'arreglar açò.
- Que si s'ha de netejar allò.
- I paperassa, molta paperassa.
- Vicent, que és de L'Aurora³, l'associació que ajuda a ajudar al Port de Borriana ens explica moltes coses, al Centre d'estudis i sensibilització de migracions i drets humans de L'Aurora.
- És un nom molt llarg, te'l saps així de memòria?
- I sobretot ens duu als seus magatzems.
- VICENT: Ací heu vingut a treballar, no?
- I agafem entre dos una caixa plena de carabasses.
- N'hi ha només dos carabasses.
- És que són molt grans i pesen.

³ <https://aurorasuport.org>

- VICENT: Va, no vos queixeu que ací n'hi ha moltes més.
- Nosaltres de patates.
- I nosaltres de tomates.
- Són de per ací prop.
- Sí, són donacions de llauradores i llauradors de la zona.
- O les han pogudes comprar amb l'ajuda de totes les persones que han posat diners.
- Suport al comerç local diu Vicent que es diu.
- VICENT: Es tracta de poder ajudar a molts nivells perquè ho fem de la manera més horitzontal possible.
- Horitzontal és així.
- I vertical és així.
- VICENT: Ho fem en horitzontal, sense que hi haja ningú per damunt de ningú.
- Suport al comerç local.
- I creació de xarxes de suport.
- Les xarxes serveixen per pescar i com estem a la mar...
- VICENT: Sí, però les xarxes també són les que fan que les equilibristes i les trapezistes no caiguen. Penseu en quina forma tenen.
- Estan teixides.
- Sí i amb forats.
- Són fils i cordes que es van connectant de manera que formen entre totes un tot, un teixit.
- Fan una xarxa.
- VICENT: Doncs això fem entre nosaltres, cadascuna de les organitzacions i de les persones que contribuïm ajudem perquè posant-nos en contacte intercanviem el que tenim, el que necessitem i el que sabem i acabem creant una xarxa.
- Per pescar.
- Que síiii
- Què pesat...
- VICENT: I per salvar.

- Més per salvar.
- Serà una xarxa que ajudarà a treure persones de la mar.
- VICENT: Com aneu amb la caixa de cebes? Podeu dur aquells cabassos amb mantes i tovalloles al costat de la porta, això anirà directe al vaixell.
- Vicent ens explica que estos dies han d'ajudar a omplir les bodegues del Louis Michel perquè tornen a eixir a una altra missió.
- VICENT: Una missió dura al voltant d'un mes i mig i hem vist que gràcies a la nostra faena al port, els vaixells poden avançar la seua tornada a la mar uns quatre o cinc dies.
- Si cada dia s'han de rescatar persones, que la missió pugui eixir quatre dies abans significa que poden salvar a gent quatre dies més
- I llavors entenem que això que estem fent és molt important
- VICENT: Hui omplim bodegues però a la propera potser haurem de buidar-les i reposar el que falta.
- Per a les missions necessiten moltes coses.
- Armilles salvavides.
- Armilles?
- Sí, jupetins.
- D'acord.
- Jupetins salvavides.
- Que tota la maquinària estiga a punt.
- I menjar i aigua.
- Molt de menjar i aigua.
- VICENT: En altamar necessiten menjar i aigua per a la tripulació durant un mes, però no només això, també per a les persones que rescaten. I no saben quantes seran ni quant de temps estaran a bord fins que troben Port Segur.
- Port Segur.
- Sí, Port Segur.
- Quantes paraules!
- És aquell Port on quan desembarquen saben que els acolliran, que no els retornaran ni els empresonaran i que després d'allà podran anar a un altre lloc.

- De vegades a un camp de refugiats
- De vegades a casa d'algun familiar.
- De vegades estaran anys sense arribar a cap lloc concret.
- Cada història de migració és diferent...
- I de vegades són Amina i la tenim a la casa del costat.
- Sí, Amina i Mansour.
- L'important és que aquells vaixells són el primer pas per salvar la vida.
- I llavors entenem que això és important.
- VICENT: Au va, deixeu de parlar i ajudeu-me.
- Què són aquelles bicis?
- VICENT: Són per a la tripulació quan estan ací hauran de poder-se desplaçar d'alguna manera, no creieu? No es pot anar a totes bandes en vaixell.
- Sí, i a més així no contamines.
- VICENT: Mireu, aquella xica és una de les socorristes del Louis Michel.
- Ens saluda de lluny.
- No parla valencià.
- Però ens entenem.
- I ens explica que porten tres dies a terra i que el primer dia sempre estan molt cansades però que al segon ja tornen al vaixell a preparar la nova missió.
- És la seua faena.
- I entenem que és una faena molt important.
- Totes les persones de la tripulació pugen i baixen del vaixell una vegada i una altra, carregant, netejant...
- Nosaltres no podem pujar, per seguretat i tot això.
- Però podem ajudar des de baix.
- Elles segueixen pujant i baixant i estan molt afenades, però ens agraeixen cada caixa de tomates.
- I cada manta.
- I cada carabassa.

- Per elles i per les refugiades que encara no coneixen.
- Per totes les refugiades que encara han de salvar.
- Estan molt afaenades perquè volen tornar prompte a la mar.
- Avançar eixos quatre dies per poder seguir treballant.
- Perquè si cada dia s'han de rescatar persones, que la missió pugui eixir quatre dies abans significa que poden salvar a gent quatre dies més.
- I llavors entenem que això que fem és important.
- Perquè el que fan elles és molt important.
- I nosaltres les ajudem.
- Les ajudem a ajudar.

Fosc.